

La clau

La plataforma Pobresa Zero va presentar ahir un interessant manifest: *Una fiscalitat injusta ens empobreix*. Tres veritats com una casa. Mentre els immobilitistes pretenen que la pobresa s'enquisti fins que torni el creixement econòmic i a certs revolucionaris els interessa més la pobresa que els pobres, la veritat és que estem com estem d'empobrits per una fiscalitat que va importar **Aznar** de l'Escola de Chicago i va assumir **Zapatero**. Alliberar impostos per promoure el consum va ser el lema del PP. I «abaixar impostos és d'esquerrès» va ser el mantra de **ZP**.

Sabem perfectament el resultat d'aquest còctel explosiu. Van dopar durant una dècada la clas-

Pobresa zero

ALBERT
Sáez
DIRECTOR
ADJUNT

se mitjana amb crèdit hipotecari a baix preu. Quan la bombolla va explotar, els impostos havien baixat, i quan els comptes no van quadrar es van dedicar a retallar, primer, i a

fabricar deute públic, després. Un cercle viciós que ningú a Europa ha estat capaç de trencar excepte **Merkel** amb la seva obsessió per l'austeritat.

Solució plausible

No hi ha alternativa a la vista a l'economia de mercat. Però la situació actual és del tot insostenible. La solució proposada per la plataforma Pobresa Zero és tan efectiva com plausible. S'ha de reformar la fiscalitat per acabar amb els invents de l'*aznarat*. S'ha d'acabar amb l'evasió i amb l'elusió fiscal per homologar la recaptació amb la resta d'Europa. S'ha de deixar de bonificar la riquesa quan no és productiva, i molt especialment quan és di-

rectament especulativa. S'ha de deixar de transferir fons públics a empreses privades per serveis que no presten, com al Castor. S'ha de saber a quantes empreses hi ha targetes b. S'ha de fer complir la llei en lloc de multiplicar les normes perquè només les puguin eludir els que paguen bons advocats.

Els pobres no els ha generat la crisi. L'empobriment és el resultat d'una fiscalitat injusta pensada pels que van afirmar que els cicles econòmics s'havien acabat amb el final de la història. En l'origen de la pobresa no hi ha fatalitat sinó arbitrarietat. I, per tant, es pot canviar.

@albertsaez

La roda

Tot passa i no passa res

Una de les peculiaritats d'internet és que no només ha d'oferir informació constant; com que ens ha acostumat a la velocitat, a més a més li exigim acció, activitat, que passi alguna cosa. Si no, perilla que el nostre *timeline* sigui avorrit. Així, esperem que els moments considerats històrics també es produixin en un temps rècord. Un medievalista parla en segles, incapaç de concebre una unitat temporal menor.

Respecte al tema de la consulta, te'n vas a dormir un dilluns amb la notícia que finalment no es portarà a terme i quan et lleves dimarts al matí resulta que sí que es farà, encara que no sigui tal com s'havia acordat. Del referèndum hem passat a una denominada participació ciutadana que ja es dona cada 11-S, i diàriament a les xarxes. La lleugeresa amb què **Artur Mas** convoca i desconvoca els catalans res-

A internet tot és fàcil i immediat, però els canvis socials són més complexos

pon més a una intenció de convertir-se en *trending topic* perquè el món ens miri que a una voluntat real per satisfer la voluntat d'un poble.

Resulta paradoxal que demani unitat el president d'un partit al qual costa mantenir una cohesió amb Unió, amb la resta de grups i amb l'Estat espanyol. A internet tot és fàcil i immediat. Tens amics nous només fent un clic, tries el perfil que t'interessa i hi pots trobar gairebé qualsevol cosa en només uns segons. Però els canvis socials són molt més complexos. Pretendre incidir-hi amb un intermitent «ara sí, ara no» l'única cosa que aconseguix és que l'hora de decidir no arribi mai. No hi ha res que desencoratgi tant com la indefinició.

Per internet passa tot i no passa res. Aplicar les seves dinàmiques a la política és una frivolidat, perquè encara que s'ha creat la necessitat virtual que tot canviï minut a minut, en realitat continua igual. Els temes més comentats de seguida passen a ser història. Que no és el mateix que fer història. ≡

El procés sobiranista

Les nines russes d'Artur Mas

El dirigent segueix demorant-ho tot amb nous números d'una màgia que sempre té truc

ANTONIO
Franco

El que crida més l'atenció de les successives propostes d'**Artur Mas** per guanyar temps és que cada vegada semblen més insatisfactòries als catalans que desitgen expressar-se en relació amb el seu futur, més lleugeres i inconsistentes als observadors que intenten ser objectius, i més reconfortants als seus adversaris. Al capdavant d'aquests últims hi ha **Mariano Rajoy**, que gràcies a Catalunya viu el millor minut de glòria de la seva desgraciada i graponera legislatura, perquè ha guanyat el *round* de si hi hauria o no una veritable consulta el 9-N, encara que la batalla de fons continuï.

Les propostes de **Mas** són com nines russes. La primera és gran, molt aparent, ben definida, de colorit vigorós i una panxa plena de contingut. Les següents cada vegada són més petites, tosques i menys elaborades. I l'última és una cosa minúscula, de la mida d'una lletnia, i tan desdibuixada que només pot considerar-se nina si s'utilitzen unes grans dosis d'imaginació.

DESPRÉS d'ignorar els ciutadans catalans que discrepen de l'opció independentista, **Mas** va començar el joc de les nines russes tant amb els que ell seguia, bàsicament ANC i Òmnium, com amb els que el secundaven. Va fer creure a la seva opinió pública addicta que aconseguiria realitzar gairebé un referèndum clar i nítid com el d'Escòcia. Després va ini-

ciar la rebaixa i va oferir un primer succedani: seria una consulta sense valor legal però amb la força moral suficient perquè el resultat impulsés el salt final cap a la independència. A continuació va utilitzar més tisorra: va retallar la suposada grandesa de mires inicial del pseudoreferèndum a l'optar per una pregunta enredaire que garantia una lectura confusa dels seus resultats. I quan va arribar l'esperable negativa de l'Administració espanyola a facilitar-li les coses, el que va esgrimir en el seu recurs legal va ser una nineta molt petita: l'al·legació assenyalava que l'objectiu final del pas per les urnes era efectuar una simple enquesta demoscòpica sobre el que opinaven els catalans.

Ara, al final, ha tret de la màniga una nina russa encara més ínfima: el promès referèndum ja no serà una consulta, ni tan sols una enquesta, sinó una altra festa reivindicativa, encara que en lloc de formar una cadena humana o dibuixar una immensa V el seu al·licient serà convertir els manifestants en suposats votants, apoderats i escrutadors dins d'una ficció d'elecció. Però la publicitat institucional segueix impulsant-la dient que a través de la consulta «tu decideixes».

Recapitem. **Rajoy** de moment guanya, però segueix comprant números per acabar perdent. Davant una reclamació majoritària i pacífica de canvis, ell segueix fent créixer

LEONARD BEARD

Per salvar llocs de treball a CDC, el president frena les eleccions, i així enganya els catalans

entre els catalans la desafecció i l'independentisme per la seva falta de resposta (i no és gens segur que respecte als canvis que demanen la primera opció dels catalans sigui la independència). **Mas** segueix demorant-ho tot amb nous números de màgia. Però la màgia sempre té truc (també se'n pot dir trampa), i és que ha perdut la seva neutralitat institucional al diluir i fer invisible des de tota l'esfera pública una de les dues alternatives possibles per resoldre la crisi: que Catalunya continuï a Espanya al preu d'una reforma constitucional i una millora/blindatge de l'autogovern en les matèries que els seus ciutadans consideren més sensibles. Aquesta

alternativa la desitja una franja important de l'opinió pública del país, probablement igual o superior en nombre als partidaris de l'escissió.

REALITZAR el 9-N una altra festa de mobilització és legítim. Però no té res a veure amb el que s'havia promès al principi, i equival a ajornar la consulta que ningú pot impedir: unes autonòmiques en què l'independentisme competeixi de cara amb les altres opcions. Però és que a **Mas** no li convenen aquestes eleccions per la debilitat del seu partit, que elecció a elecció ha estat com una altra nina russa: n'ha sortit cada vegada més petit i menys recolzat. A partir que a Catalunya existia una altra formació més creïble en l'aposta independentista, amb la seva estratègia **Mas** ha trencat CDC pel seu eix, CiU per la seva frontissa, i ha distanciat la seva formació de l'ampli espectre del catalanisme majoritari, tant el burgès com el popular. Per això condicionar l'avançament electoral al fet que sigui una cita amb candidatura unitària en què CDC no hagi de presentar-se amb el seu devaluat nom.

Tothom reconeix que **Mas** ha estat enginyós al passejar sobre el fil de la legalitat/il·legalitat desatenent les estridides d'**Oriol Junqueras** cap a la desobediència frontal o el desacatament. La majoria de la gent sempre ha cregut que amb aquests trucs **Mas** el que intentava era enganyar Madrid. Ara es va obrint pas la tesi que, per salvar els llocs de treball i els interessos de molts dels seus companys de partit, als que també enganya al no convocar d'una vegada les eleccions inevitables és a molts catalans. ≡

Periodista.